Tien than 07

Truyện Tiền Thân Đức Phật

Tien than 07

[BuddhaSasana] [Unicode Fonts]

Lược truyện Tiền thân ĐcThật

0<>Hòi phưalg(Dhích ĐỨc Niṇm PhậtHọc Vn Quc Tế, Californ{`, 1998 !|h20align="seNtdr> Va!Chuyn Luân (Ønh SanH ofont> (M ốt hôl pại rúc-Nàm tônl x[l] Một hôm nhân ngày rằm, sau khi tắm gội sạch sẽ, vua Đảnh-Sanh lên lầu độ ngọ trai. Bỗng nhiên từ phương Đông bay đến một bánh xe bằng vàng có ngàn căm, nằm trước mặt nhà vua. Vua Đảnh-Sanh ngạc nhiên thầm nghĩ rằng, ta đã từng nghe các bậc tiên nhân ngũ thông giảng nói: "Như có bánh xe bằng vàng ngàn căm tự nhiên xuất hiện trước vị vua dòng Sát-đế-lợi, thì nên biết đó là y báo thù thắng của bậc Chuyển-luân Thánh-vương".

Để xem thử thật hư ra sao, nhà vua quỳ gối, tay trái nâng bánh xe, tay phải bưng lư hương nâng trước ngực, ngước mặt lên trời khấn nguyện rằng: "Nếu quả thật bánh xe nầy là vật của bậc Chuyển-luân Thánh-vương, thì hãy tự bay đi một vòng trong khắp quốc độ, rồi trở lại đây nằm ngay trước mặt ta".

Nhà vua vừa khấn dứt lời, bánh xe vàng ngàn căm kia vụt khỏi tay nhà vua, bay lên hư không lượn một vòng khắp mười phương cõi nước, rồi trở lại nằm yên trên tay nhà vua. Vua Đảnh-Sanh vui mừng tin rằng, mình sẽ là Chuyển-luân Thánh-vương.

Rồi vào một ngày rằm khác sau đó chẳng lâu, trong lúc nhà vua thọ ngọ trai, có một thớt voi trắng hình dáng uy nghiêm, từ thân lông phảng phất ra mùi hương thơm của hoa sen, đến đứng trước cửa thành. Lính giữ thành báo tin, ai nấy đều lấy làm lạ. Các quan văn võ hiệp cùng các tượng sư giỏi nhất của triều đình tập trung cùng nhau dùng hết phương kế điều phục voi để đem dâng vua hầu được ban thưởng, nhưng đều bất lực. Cuối cùng họ triệu thỉnh nhà vua đến. Vừa thấy nhà vua ngự đến, voi liền tỏ vẻ cung kính quỳ mọp. Mọi người đều lấy làm kinh ngạc. Nhà vua hướng về quần thần phán rằng: "Ta đã từng nghe các vị tiên nhân ngũ thông giảng nói, hễ có voi trắng phảng phất hương thơm xuất hiện quỳ mọp trước vua, thì phải biết vị ấy là vua Chuyển-luân Thánh-vương".

Nói xong, nhà vua quỳ xuống đất, tay mặt nâng lư trầm khói hương nghi ngút, tay trái ấn vào ngà voi, ngước mặt lên trời mà khấn: "Nếu quả thật voi báu nầy là của bậc Chuyển-luân Thánh-vương, thì voi hãy đi một vòng khắp sơn hà thiên hạ rồi trở về đây quỳ mọp trước ta". Vua vừa dứt lời, voi cúi đầu xá ba xá rồi quay đi nhanh như chớp. Trong lúc triều thần bá quan còn đang ngơ ngác ngẩn người nhìn nhau, thì hình dáng của voi không còn thấy đâu nữa cả. Quan cận thần vẫn yên lặng nghiêm chỉnh đứng hầu. Chẳng bao lâu voi trắng lại hiện về quỳ mọp trước nhà vua.

Vua Đảnh-Sanh vô cùng mừng rở tin biết mình sẽ là Chuyển-luân Thánh-vương. Trước hiện tượng kỳ diệu như vậy, bá quan văn võ đều quỳ khấu đầu trước vua tung hô chúc tụng: Thánh-thượng vạn vạn tuế! Vạn vạn tuế.

Rồi sau đó chẳng bao lâu, cũng vào ngày trai, vua tắm gội sạch sẽ, mặc áo chỉnh tề, lên lầu vái vọng bốn phương, thì bỗng nhiên từ trời cao bay xuống một con ngựa màu xanh da trời, chói sáng như làn điện chớp, uy phong đến trước vọng nguyệt đài cúi đầu vái chào nhà vua. Cũng như những lần trước, lần nầy vua Đảnh-Sanh thấy hiện tượng kỳ lạ xuất hiện, liền suy nghĩ và cũng có những cử chỉ khẩn nguyện như khi thấy voi trắng. Sau lời khấn nguyện của vua, ngựa liền phi khắp cả sơn hà một lượt rồi trở về quỳ mọp trước vua Đảnh-Sanh. Nhà vua mừng rỡ, càng tự tin rằng mình sẽ là Chuyển-luân Thánh-vương.

Khoảng thời gian sau đó chẳng bao lâu, cũng trong ngày trai, một trang Nữ Bảo xuất hiện, hình dung đoan chánh, đẹp đẽ tuyệt vời, tưởng chừng hơn cả bao nhiêu vẻ đẹp hương trời sắc nước tô điểm cho nàng. Từ thân thể nàng xông ra mùi thơm thiên đàn, khi miệng nói phát ra mùi thơm hoa sen. Mắt thấy, tai nghe, mũi ngửi của nàng Nữ Bảo tầm xa đến hơn chín cây số ngàn. Nàng Nữ Bảo thông minh tuệ trí, ăn nói dịu dàng. Mỗi khi tay nàng đụng vào áo vua thì biết được nhà vua nghĩ gì, muốn gì, tình trạng sức khỏe của nhà vua biến chuyển thăng trầm ra sao! Vua Đảnh-Sanh được nàng Nữ Bảo đến hầu hạ, tự nghĩ rằng, trước kia những vị tiên nhân ngũ thông thường giảng nói: Những bậc Chuyển-luân Thánh-vương thường được có nhân vật Nữ Bảo hiện đến hiến dâng phò giúp. Ta nay được Nữ Bảo, chắc ta sẽ là Chuyển-luân Thánh-vương.

Tiếp theo đó chẳng bao lâu, có vị thần Chủ-Tạng xuất hiện đến yết kiến vua Đảnh-Sanh. Vị thần nầy quản thủ tất cả của thất bảo trong thiên hạ. Mắt có thể nhìn thấu suốt lòng đất, xuyên suốt biển sâu núi rừng. Vua Đảnh-Sanh, muốn thử tài năng của vị thần Chủ-Tạng nầy, nên cùng với thần ngồi thuyền ra biển cả và nói: "Nay ta muốn lấy trân bảo lạ, nhà ngươi có cách nào giúp ta toại nguyện không?"

Thần Chủ-Tạng nghe nhà vua phán xong, liền lấy hai tay khuấy nước biển, trên mười đầu ngón tay của thần hiện ra mười kho đầy trân bảo, và nói: "Muôn tâu Thánh-thượng! Tùy ý ngài lấy dùng, còn bao nhiêu tôi sẽ trả về biển cả". Vua Đảnh-Sanh tự tin biết mình được phước báu của bậc Chuyển-luân Thánh-vương.

Tiếp theo sau đó chẳng bao lâu, lại có vị thần Chủ-Binh xuất hiện, uy phong lẫm liệt, thông suốt thao lược binh thơ, tấn thối vẹn toàn, trăm trận trăm thắng. Vua Đảnh-Sanh được thần Chủ-Binh tận lực phò trì, lòng vô cùng hoan hỷ, tự nghĩ mình có phần phước Chuyển-luân Thánh-vương.

Sau khi vua Đảnh-Sanh được thất bảo, lại có voi báu, ngựa báu, và tướng thần, nữ bảo không thiếu món gì, nhà vua phán với các triều thần bá quan văn võ rằng: "Nay bảy báu trong cõi Diêm -phù-đề đã thuộc về ta, mưa thuận gió hòa, nhân dân an lạc. Ta phải làm gì nữa đây?"

Các quan triều thần tâu rằng: "Muôn tâu Thánh-thượng! Thiên hạ thế gian đã quy thuận thánh triều, nhưng Phất-Bà-Đề là vị chủ tể phương Đông vẫn chưa thuận phục.

Vậy Thánh-thượng nên đem quan đến đó mà làm cho họ khuất phục". Nghe theo lời tâu, nhà vua đem bảy báu và quân binh đến phương Đông chinh phục. Vừa nghe vua Đảnh-Sanh đến, Phất-Bà-Đề và dân chúng đều khấp khởi vui mừng, quỳ kính nghinh đón, xin quy thuận.

Các triều thần lại tâu với vua Đảnh-Sanh rằng: "Cõi Diêm-phù-đề ngài đã thống lãnh, Phất-Bà-Đề ở phương Đông ngài cũng đã khuất phục, nhưng Cô-Đà-Ni chủ trì ở phương Tây chưa quy thuận, mong ngài hãy đem bảy báu và quân binh đến đó để điều ngự họ. Khi Cô-Đà-Ni và dân chúng phương Tây nghe vua Đảnh-Sanh và quân binh đến, thảy đều tỏ lòng kính quý vui mừng nghinh tiếp, xin quy thuận.

Cũng như những lần trước, vua Đảnh-Sanh được Uất-Đàn-Việt ở phương Bắc và dân chúng nơi đây nghinh đón xin quy thuận. Thế là cõi Diêm-phù-đề và bốn phương thiên hạ đều thần phục về một mối, dưới sự trị vì của vua Đảnh-Sanh.

Các quan triều thần lại tâu với vua Đảnh-Sanh rằng: "Bốn phương thiên hạ trong cõi Diêm-phù-đề đã nằm dưới tay thống trị của Thánh-thượng. Nay chỉ còn có chư Thiên cõi trời Đao-lợi, từng trời thứ ba mươi là cõi trời phước lạc sung túc; tưởng ăn, thì thức ăn cao lương mỹ vị liền hiện đến; tưởng mặc, thì y phục đẹp tốt hoa lệ liền hiện kề; mạng sống lâu dài, thân hình đẹp đẽ trang nghiêm, không cõi trời nào sánh bằng, mà cho đến nay họ vẫn chưa quy thuận Thánh-thượng. Vậy hạ thần chúng tôi dám mong Thánh-thượng nên đem bảy báu, ngàn thái tử và quân binh đến đó chinh phục".

Vua Đảnh-Sanh tiếp tấu thực hành. Nhờ phước tu nhiều kiếp, uy đức cao dày sung mãn, nhà vua mang quân binh đằng vân vượt lớp lớp tầng không đến cửa trời Đao-Lợi. Nơi đây, nhà vua thấy một cây đại thọ to lớn xanh tươi rậm rạp hoa trái muôn mầu, lóng lánh ánh kim cương, gió thoảng hơi mát, phảng phất mùi hương thơm nhẹ, khiến cho lòng nhà vua và quân sĩ cảm thấy khoan khoái thanh thoát, quên bao nỗi mệt nhọc trong thời gian qua đã phải vượt lớp lớp tầng mây mới đến được chốn nầy.

Thấy thế, vua Đảnh-Sanh hỏi nguyên do. Vị đại thần đáp: "Đó là cây Ba-Lị-Chất-Đa. Nơi cây nầy, hằng năm chư tiên thiên cõi trời Đao-Lợi tập họp vui chơi hưởng lạc suốt trong ba tháng mùa hạ".

Nhà vua lại thấy một khối trắng bạc như đám mây ngàn, liền hỏi. Một trong những vị đại thần đáp: "Đó là Thiên-Pháp-Đường. Nơi mà chư Thiên cõi trời Đao-Lợi thường hội họp để bàn việc thiên đình và nhân gian thế sự".

Vị đại thần vừa tâu xong, thì trời Đế-Thích, vị vua của cõi trời Đao-Lợi và chư thiên đình tiên nữ hiện đến đều cung kính chấp tay lễ chào nghinh đón vua Đảnh-Sanh. Tiếp theo, vua trời Đế-Thích mời vua Chuyển-luân Đảnh-Sanh vào Thiên-Pháp-Đường, rồi thứ tự theo chỗ chủ khách cùng ngồi.

Lúc ngồi đối diện, tướng mạo của hai vua đoan trang tốt đẹp giống nhau. Vua trời Đế-Thích nhờ nhiều kiếp thọ trì đọc tụng kinh điển Đại-thừa, diễn nói chánh pháp, tu tập pháp lành, hộ trì Phật Pháp, vun bồi công đức lớn, nên được thân hình và cõi nước trang nghiêm an lạc.

Trong khi đối diện đàm đạo với vua trời Đế-Thích, cảnh tiên thiên tuyệt mỹ an nhàn, vua Đảnh-Sanh khởi tâm suy nghĩ rằng: "Ta có nên chiếm lấy cõi trời Đao-Lợi nầy để ở lại đây luôn không?

Vua Đảnh-Sanh vừa khởi vọng niệm như vậy, liền đọa trở lại cõi trần gian Diêm-phù-đề. Nhà vua chán chường đau khổ tiếc nuối cảnh tiên thiên, ôm lòng hoài vọng nhớ thương xót xa sự ly biệt giữa người và thiên giới, rồi sầu não phát bệnh mà chết.

Đức Phật nói với đại chúng rằng: "Trời Đế-Thích thuở ấy chính là tiền thân đức Phật Ca-Diếp. Còn vị vua Chuyển-luân Thánh-vương Đảnh-Sanh kia chính là tiền thân của ta đây vậy.

[Mục lục][Chương kế]

[Thư
Mục chính]
Last
updated: 15-04-2000
Web
master: binh_anson@yahoo.com
binh_anson@hotmail.com

Nguồn: Giảng Sư (giangsu.io.vn) — văn bản trích từ kho sách cổ và kinh điển.